

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Regia Via Crvcis

Haeften, Benedictus van

Antverpiæ, 1635

Cap. XVIII. Viæ Crvcis finis, carnis Crvcifixio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46093](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46093)

CAPVT XVIII.

Via CRVCIS finis, carnis CRVCI-
FIXIO.

Qui sunt Christi, carnem suam CRV-
CIFIXERVNT cum vitiis & concu-
piscenciis. Gal. 5, 24.

*Christe Deus, crucifige meam, crucifige re-
bellem*

Hanc carnem, in vitium ne male sana ruat.

is dictis sermonem iterque se
absoluisse credebatur Staurophila:
verum occurrens Christus,
Quod felix faustumque, in-
quit, via quidem confecta hac-
tenus, nisi quod altera supersit cura,
priore non paulo difficilior. Quænam hæc?
aiebat illa. an non vniuersam iam
absolui Stauropædiam? an non
cursum consummaui? Consumma-
sti, aiebat Christus, utcumque
cursum, metam tamen non prorsus
attigisti. Quid igitur reliquum?
subiiciebat Staurophila. Hoc,
respondebat Christus, ut CRVCI,
quam mecum hactenus tulisti,
deinceps etiam affigaris. Meæ etenim
finis Stauropho-

R 5

ria

August.
Enchirid.
cap. 53.

Leo Serm.
19. de Pass.

Bernard.
Epist. 245.
ad Guarin.
Abbat.

riae hic fuit, ut baiulatae tandem affigerer
 CRVCI. *Quidquid enim gestum est in CRVCE
 meâ, ita gestum est, ut his rebus non mysticè
 tantum dictis, sed etiam gestis configuraretur
 vita Christiana, quae hîc geritur. Ibi ergo se
 constituat Christianus, quò ego Christus eum
 mecum sustuli; & ad id dirigat omnem viam
 suam, ubi scit humanam saluatam esse natu-
 ram. Ibi, ô Staurophila, fige tui cursus profe-
 ctusq; metam, ubi ego posui meam. Factus
 enim sum Patri obediens usque ad mortem,
 mortem autem CRVCIS. Quantumlibet er-
 go cucurreris, si usque ad mortem non perue-
 neris, brauium non apprehendis. Hoc igitur
 feridè etiam agendum, siquidem mea esse ve-
 lis. Egone Domine, aiebat Staurophila, tua
 esse nolim, cui me totam iam pridem con-
 secraui? Tua non sim, bone IESV? Auertat
 hoc Deus!*

Alterius non sit qui tuus esse potest.

Et esse mihi potiùs non libeat, quàm sine
 te esse. Quid enim ego sine te, nisi palmes
 extra vitem, arbor sine radice, corpus sine
 animâ? Tua sum, Domine, tibi adhærere,
 bonum mihi & desiderabile.

Generosè, inquiebat Christus, loqueris,
 sed si verè, quod dicis, desideras, id facere
 necesse est quod meam te verè faciat. Quid
 illud, Domine? aiebat Staurophila. *Parata*

Psal. 118,
60.

sum,

sum, & non sum turbata, vt custodiam mandata tua. Cui Christus: Meus est, filia, qui suus non est. Et Staurophila: Tuus est, Domine, qui suus non est? quid hoc est, quæso, ænigmatis? An non audisti, respondebat Christus, Apostolum dicentem: *Qui Christi sunt, Gal. 5, 24. carnem suam crucifixerunt cum vitijs & concupiscentijs?* Quid enim hoc? nisi quod meus non sit, nec spiritum meum habeat, cuius non fuerit crucifixa caro. Et an hunc suum dixeris, qui pro animi sui motu membra sua quoquam mouendi vel conuertendi non habet potestatem? Suus ergo non est, qui crucifixus est: qui verò crucifixus est, ille verè meus est.

Cassian.
lib. 4. c. 35.

Congruit siquidem deuotioni fidelium, vt qui crucifixi passionem celebrant, reprimendam carnalium voluptatum CRUCEM sibi ipsi faciant. In hac autem CRUCE per totam istam vitam, que in medijs tentationibus ducitur, perpetuò debet pendere Christianus. Hæc enim est, ô Staurophila, hominis vita tranquilla, cum omnes motus eius veritati consentiunt, & vocantur gaudia, & amores sancti, & casti & boni. Si autem consentiunt, nihilominus dum negligenter reguntur, conscindunt & dissipant animum, & faciunt vitam miserrimam; & vocantur perturbationes, & libidines, & concupiscentia mala. De quibus vobis iam præcipitur,

Beda in
cap. 5. ad
Galat.

August. l. 1.
contra
Manich.

cipitur, ut eas cum quanto potestis labore crucifigatis in vobis, donec absorbeat mors in victoriâ.

Meritò, inquebat Staurophila, CRVCI ad-
iudicatur

Nazianz.
Carm. 18.
aduersus
Carnal.

Exitiosa caro, mundi labentis amica;

Cælesti ac vitæ prælia dura mouens.

Hostis amica caro, blandissima pugna, bonumq;

Infidum, vetitos semper edensq; cibos.

Cænum, massa grauis plumbi, limosa catena:

Bellua pugnaci prodita materiâ.

Tecum enim sentio, mi Domine, crucifigatur caro, quæ concupiscit aduersus spiritum.

Tolle, tolle, crucifige eam, quæ quotidianum mihi exhibet prælium. *Condelector*

Rom. 7,
22.

enim & ego legi Dei secundum interiorem hominem: video autem aliam legem in membris meis, repugnantem legi mentis meæ, & captiuantem me in lege peccati, quæ est in membris meis. Igitur ego ipsâ mente seruius legi Dei; carne autem legi peccati. Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius?

Respondebat Christus: Libertatem hanc carnis adferet crucifixio, si nimirum mortificare didiceris membra tua quæ sunt super terram; in his enim vitia & concupiscentiæ resident. Cùm adeò necessaria, aiebat Staurophila, hæc crucifixio, ne molestum, quæso, sit, paulò clariùs eam ancillæ tuæ exponere.

Audi

Audi igitur, aiebat Christus, *Duo sunt CRVCIS genera, vnum corporale, aliud spirituale.* August. Serm. 20. de Sanctis.
Vnum à potu atque epulis temperare, appetitum gula à delectationibus coërcere, ab his, quæ per tactum & gustum, visumq; decipiunt, sensum viriliter reuocare, ac violenter abstrahere. Alterum CRVCIS genus est pretiosius ac sublimius, motus animi regere, & perturbationes illius modestiæ tranquillitate placare, iræ ac superbiæ impetus quasi feram bestiam refranare, litigare quotidie contra vitia sua, increpare se quadam censurâ austeritatis, & rixam quodammodo cum homine interiore conserere. Pretiosa enim in conspectu Domini, & gloriosa CRVCX, cogitationes malas in potestatem redigere, voluntates proprias abnegare, easq; regentis imperio subiugare.

Aliquantò iam meliùs capio, aiebat Staurophila, spiritualement hanc carnis crucifixionem: verum, vt equidem arbitror, non fit illa sine clavis, quare de illis quoque non nihil instrui velim. Rectè mones, aiebat Christus, sunt enim clavi spirituales, quibus patibulo CRVCIS affigatur caro. An non Regius Vates dixit: *Confige clavis à timore tuo carnes meas, à iudicijs enim tuis timui? Configat carnes timor Domini, & iudiciorum eius, & seruituti redigat. Quòd si carnes istæ reijciunt clauos diuini timoris, haud dubiè dicitur: Illi locum.* Psal. 118. sic legit Ambros. August. & alij. Ambr. in illi locum.

Non

Gen. 6, 3. *Non permanebit spiritus meus in his hominibus, quoniam carnes sunt. Nisi igitur affigantur CRVCI hæ carnes, & configantur clavis à timore Domini, non permanebit in his spiritus Dei. Qui autem configitur, mortificatur ut peccato deficiat, Deo viuat. Habet & clauum suum charitas, felix qui eo meruerit transfigi. Valida est ut mors charitas, durus sicut inferi, zelus. Non te ergo offendat duritia clauorum, quia est duritia charitatis: nec validus clauorum rigor, quia valida est etiam charitas, sicut mors. Charitas sicut mortis ictus interimit. His clavis charitatis configatur anima, configatur & caro, ut & ipsa dicat, quia vulnerata charitate ego sum. Optimi, aiebat Staurophila, hi clavi, quibus ad optatam peruenitur libertatem! dulces clauui, qui carnem cruciant, animam lætificant! suaues clavi, qui carnem mortificant, spiritum viuificant! Verum quis malleus eos mihi infiget? Cui Christus: Numquid non verba mea quasi malleus conterens petram? Verbum Domini clauos timoris & amoris facile tibi infiget, ut ad illicita deinceps non mouearis. Viuus est enim sermo Dei & efficax, & penetrabilior omni gladio ancipiti, pertingens vsque ad diuisionem animæ ac spiritus, compagum quoque ac medullarum. Utinam Domine, inquebat Staurophila,*

Cant.

Ierem. 23,
29.

Heb. 4, 12.

rophila, hoc malleo transfigas clavis tuis car-
nem meam ! vtinam timoris clauo pedes,
amoris clauo manus ita CRVCI affigas, vt
imaginem mōrtis tuæ in carne meâ expri-
mens, membra mea non ampliùs fiant *ar-* Rom.6,13
ma iniquitatis peccato !

Mihi mundus CRVCIFIXVS est, et ego
 mundo. Gal. 6, 14.

CRVX mihi mundus, ego CRVX illi: mortua vno
 Illi, que pro me mortua vita fuit.